

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Protokolant sądowy – stażysta Anastazja Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

przy udziale zainteresowanego (...) Spółki Akcyjnej w W.

o przyłączenie do sieci

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 21 listopada 2011 roku Nr (...)

orzeka:

1. Oddala odwołanie,
2. Zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,
3. Zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz zainteresowanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 377 zł (trzysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego

XVII AmE 23/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 grudnia 2011 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 8 ust. 1 i art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne oraz art. 104 k.p.a. po rozpatrzeniu wniosku (...) sp. z o.o. w I. w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego odmowy przez (...) S.A. w W. zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej (...) o mocy 4 MW postanowił orzec, iż na (...) S.A. w W. nie ciąży obowiązek zawarcia z (...) sp. z o.o. w I. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej (...) o mocy 4 MW.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył (...) sp. z o.o. w I. zaskarżając powyższą decyzję w całości. Decyzji zarzucił naruszenie następujących przepisów prawa:

1. przepisu art. 7 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, poprzez błędną interpretację wyżej wymienionej normy prawnej i uznanie, że brak jest warunków technicznych do przyłączenia farmy wiatrowej (...),
2. przepisów art. 4 ust. 1 i art. 9c ust. 3 pkt 2 i 3 prawa energetycznego, poprzez nieuwzględnienie tych przepisów przez Prezesa URE, skutkujące uznaniem, że brak jest warunków technicznych dla przyłączenia Farmy Wiatrowej (...) do sieci elektroenergetycznej, pomimo tego, że warunki takie mogłyby zaistnieć, gdyby podjęte zostały przez przedsiębiorstwo energetyczne działania mające w szczególności na celu: a) utrzymywanie zdolności urządzeń, instalacji i sieci do realizacji zaopatrzenia w paliwa lub energię w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu obowiązujących wymagań jakościowych, b) eksploatację, konserwację i remonty sieci dystrybucyjnej w sposób gwarantujący niezawodność funkcjonowania systemu dystrybucyjnego, c) zapewnienie rozbudowy sieci dystrybucyjnej, a tam gdzie ma to zastosowanie, rozbudowy połączeń międzysystemowych w obszarze swego działania,
3. przepisów Dyrektywy 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23.04.2009 roku w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, w tym: a) postanowień Preambuły Dyrektywy 2009/28/WE: pkt 14 – stanowiącego, że głównym celem wyznaczenia obowiązkowych krajowych celów jest zagwarantowanie pewności dla inwestorów i zachęcanie do ciągłego rozwijania technologii, które wytwarzają energię ze wszystkich źródeł odnawialnych; pkt 27 – stanowiącego, że wsparcie publiczne jest konieczne do osiągnięcia celów Wspólnoty w zakresie rozszerzenia wykorzystania energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii; pkt 57 – wskazującego, że istnieje potrzeba wsparcia włączenia energii ze źródeł odnawialnych do sieci przekazu i dystrybucji, b) przepisu art. 16 ust. 1 Dyrektywy 2009/28/WE, wskazującego, że Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie kroki, mające na celu stworzenie infrastruktury przesyłowej i dystrybucyjnej sieci elektroenergetycznej, inteligentnych sieci, obiektów magazynowania oraz systemu elektroenergetycznego, aby zagwarantować bezpieczne działanie systemu elektroenergetycznego podczas przystosowania go do dalszego rozwoju wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, c) przepisu art. 16 ust. 2 Dyrektywy 2009/28/WE, stanowiącego o obowiązku zapewnienia, że operatorzy systemów przesyłowych i systemów dystrybucji gwarantują przesył i dystrybucję energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii oraz wskazującego na priorytetowy lub gwarantowany dostęp do systemu sieciowego dla energii wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii, poprzez nieuwzględnienie zaleceń i wskazań adresowanych do Państw Członkowskich, zawartych w treści wymienionej wyżej Dyrektywy, odnoszących się do wspierania produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
4. przepisu art. 8 ust. 1 prawa energetycznego poprzez niewłaściwą interpretację tej normy i rozstrzygnięcie przez Prezesa URE kwestii, które nie były objęte sporem zaistniałym pomiędzy (...) a (...) S.A., a mianowicie dokonanie przez Prezesa URE analiz i rozstrzygnięcie w zakresie: a) istnienia tytułu prawnego (...) do nieruchomości, na której planowana jest FW (...), b) obowiązku zastosowania się do treści art. 7 ust. 8a i 8d prawa energetycznego w związku z przepisem art. 7 ust. 2 i ust. 3 pkt 2 i art. 20 ustawy z dnia 8.01.2010 roku o zmianie ustawy prawo energetyczne oraz zmianie niektórych innych ustaw, w sytuacji gdy spór ograniczał się do wyłącznie istnienia warunków technicznych dla przyłączenia FW (...) do sieci elektroenergetycznej, a zakres tego sporu wyznaczało uzasadnienie przez (...) S.A. odmowy przyłączenia FW (...) do sieci elektroenergetycznej zawarte w treści pisma z 4.05.2010 roku,
5. przepisu art. 7 ust. 3 prawa energetycznego oraz §7 ust. 5 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4.05.2007 roku w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego poprzez błędną interpretację pojęcia „tytułu prawnego” w rozumieniu wymienionych norm, a w konsekwencji uznanie przez Prezesa URE, że (...) nie dysponuje tytułem prawnym do nieruchomości,
6. przepisu art. 3 pkt 11 ustawy z 7.07.1994 roku prawo budowlane poprzez jego niezastosowanie przy interpretacji pojęcia „tytułu prawnego” do nieruchomości, co skutkowało przyjęciem, iż (...) nie dysponuje takim tytułem pomimo tego, że w treści przedwstępnej umowy dzierżawy zawartej przez tę spółkę dnia 28.09.2009 roku zamieszczone jest postanowienie, wedle którego (...), w zakresie wynikającym z wymienionej umowy, może dysponować nieruchomością położoną w miejscowości (...), na której planowana jest inwestycja, na cele budowlane,

7. przepisu art. 7 ust. 8a i ust. 8d prawa energetycznego w związku z art. 7 ust. 2 i ust. 3 pkt 2 i art. 20 ustawy zmieniającej prawo energetyczne, poprzez błędną interpretację i uznanie, że (...) była zobligowana do zastosowania się do treści norm art. 7 ust. 8a i 8d prawa energetycznego, obowiązującego od dnia 11.03.2010 roku, a w konsekwencji uznanie przez Prezesa URE, że wniosek (...) o wydanie warunków przyłączenia jest prawnie nieskuteczny,

8. przepisu art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 prawa energetycznego poprzez nie podjęcie przez Prezesa URE niezbędnych czynności w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w zakresie istnienia technicznych warunków przyłączenia FW (...) do sieci elektroenergetycznej, w szczególności poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodów mogących służyć uzupełnieniu braków Ekspertyzy wpływu przyłączenia odnawialnych źródeł energii na pracę systemu elektroenergetycznego dla Farmy Wiatrowej (...) o mocy 4 MW,

9. przepisu art. 80 k.p.a. w zw. z art. 30 ust.1 prawa energetycznego polegające na braku wszechstronnej analizy materiału dowodowego, a przejawiającej się w niezasadnym uznaniu za niewiarygodny dokumentu przedstawionego przez (...) w postaci Opinii dotyczącej kryteriów warunkujących możliwość przyłączenia nowoczesnych siłowni wiatrowych do sieci SN, sporządzonej przez Instytut (...),

10. przepisu art. 107 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 prawa energetycznego poprzez niedostateczne wyjaśnienie przez Prezesa URE, dlaczego odmówił wiarygodności Opinii Instytutu (...) przedłożonej przez (...) w toku postępowania.

Mając powyższe zarzuty na uwadze odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji przekazanie sprawy Prezesowi URE do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie, iż na (...) S.A. w W. ciąży obowiązek zawarcia z (...) sp. z o.o. w I. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej (...) o mocy 4 MW, na warunkach określonych w załączniku nr 1 do niniejszego odwołania.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując stanowisko zaprezentowane w decyzji.

Zainteresowany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od odwołującego się kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14.11.2009 roku (...) Sp. z o.o. złożyła wniosek do (...) S.A. o przyłączenie elektrowni wiatrowej o mocy 4 MV w miejscowości (...).

Pismem z dnia 4.05.2010 roku (...) S.A. w W. poinformował (...) Sp. z o.o., że ze względu na brak techniczny warunków przyłączenia odmawia zawarcia umowy o przyłączeniu do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej (...) o mocy 4 MW. Jako przyczynę braku możliwości przyłączenia wskazano przekroczenie kryterium zapasu mocy wytwórczej w GPZ'cie N. w układzie pracy GPZ'tu z jednym transformatorem.

Wobec powyższego (...) Sp. z o.o. wystąpiła w dniu 20 maja 2010 roku do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu w trybie art. 8 ust.1 ustawy Prawo energetyczne dotyczącego odmowy zawarcia umowy przyłączenia FW (...).

(...) S.A. pismem z dnia 11.06.2010 roku wyjaśnił, że wniosek powoda nie zawierał ekspertyzy wpływu przyłączenia farmy wiatrowej na system elektroenergetyczny, ponieważ przyczyną odmowy wydania warunków przyłączenia była opinia przesłana przez (...) S.A. Oddział w T. informująca o braku technicznych możliwości przyłączenia elektrowni wiatrowej w miejscowości (...) poprzez PT Z. do GPZ N.. Zakładając zgodę (...) do podstacji trakcyjnej, to konieczne będzie spełnienie warunku zwiększenia mocy zwarciowej w miejscu przyłączenia z 46 MVA do ok. 80 MVA, co związane byłoby z rozbudową GPZ N. należącego do (...) oraz zwiększenie przekroju linii zasilających PT Z., należących do (...). Nadto zainteresowany poinformował, że w dokumencie „Plan rozwoju (...) na lata 2009 – 2012” nie jest

przewidziana modernizacja sieci dystrybucyjnej (...) umożliwiająca przyłączenie przedmiotowej farmy wiatrowej. Uwzględnienie zaś farmy w planie rozwoju firmy na lata 2012 – 2015 uzależnione jest od możliwości zwiększenia mocy zwarciowej w sieci (...) S.A.

Z uwagi na stanowisko Prezesa URE, Przedsiębiorca zwrócił się do Instytutu (...) o wykonanie „Ekspertyzy wpływu przyłączenia odnawialnych źródeł energii na pracę systemu elektroenergetycznego dla: Farmy Wiatrowej (...) o mocy 4 MW – planowane przyłączenie do PT Z.”. Ekspertyza została przedstawiona Prezesowi URE w dniu 31 marca 2011 roku.

W wyniku przeprowadzonego postępowania administracyjnego Prezes URE w decyzji z dnia 23.12.2011 roku stwierdził, że na przedsiębiorcy energetycznym nie ciąży w rozpatrywanym przypadku obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej farmy wiatrowej (...), z uwagi - przede wszystkim - na stwierdzony brak warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia farmy wiatrowej do sieci przedsiębiorcy. Rozstrzygnięcie powyższe to Sądu zaskarżył (...) Sp. z o.o. w I.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów dołączonych do akt administracyjnych, których prawdziwości strony nie negowały.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie powoda podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r., Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059) „Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, jest obowiązane niezwłocznie pisemnie powiadomić o odmowie jej zawarcia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowany podmiot, podając przyczyny odmowy.”. Przepis powyższy nakłada na wszystkie przedsiębiorstwa energetyczne publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, gwarantując podmiotom ubiegającym się o przyłączenie do sieci prawo do uzyskania takiego przyłączenia, a w konsekwencji możliwość zawarcia umowy, na podstawie której, odbywać się będzie dostarczanie lub odbiór paliw lub energii. W świetle powyższego przepisu, publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci ciąży na przedsiębiorstwie energetycznym zajmującym się przesyłaniem lub dystrybucją paliw lub energii, zarówno wtedy, gdy z wnioskiem o wydanie warunków przyłączenia i zawarcie umowy o przyłączenie występuje odbiorca, a więc podmiot, który zamierza pobierać energię, jak i wtedy, gdy z wnioskiem takim występuje podmiot, który planuje prowadzić działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej i wprowadzaniu jej do systemu. Obciążający przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw lub energii publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie nie ma charakteru bezwzględny. Z treści art. 7 ust. 1 i 3 prawa energetycznego wynika, że obowiązek ten istnieje wówczas, gdy zostaną spełnione łącznie warunki określone w tych przepisach. Ustawodawca zaliczył do nich:

- 1) istnienie warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia do sieci i dostarczania paliw lub energii,
- 2) spełnianie przez podmiot żądający zawarcia umowy warunków przyłączenia do sieci i odbioru,
- 3) dysponowanie tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości, obiektu lub lokalu, do których paliwa gazowe lub energia mają być dostarczane.

W przypadku stwierdzenia braku spełnienia przez podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci któregokolwiek z ww. warunków, od których uzależnione jest istnienie publicznoprawnego obowiązku zawarcia umowy o przyłączenie,

przedsiębiorstwo energetyczne uprawnione jest do odmowy zawarcia umowy. W przypadku warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia oceny ich istnienia dokonuje przedsiębiorstwo energetyczne.

Zgodnie z art. 7 ust. 3a prawa energetycznego podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa przedsiębiorstwu energetycznemu wniosek o określenie warunków przyłączenia. Ocena, czy istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci, jest dokonywana przez przedsiębiorstwo po złożeniu przez podmiot tego wniosku wraz z wymaganymi dokumentami. Kolejnym warunkiem niezbędnym do stwierdzenia istnienia publicznoprawnego obowiązku przedsiębiorstwa energetycznego zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, jest potwierdzenie spełnienia możliwości odbioru paliw lub energii przez urządzenia, sieci lub instalacje należące do podmiotu ubiegającego się o przyłączenie. Warunki przyłączenia wydawane są przez przedsiębiorstwo energetyczne po rozpatrzeniu wniosku podmiotu ubiegającego się o przyłączenie. Warunki te określają aspekty techniczne przyłączenia stosownie do okoliczności konkretnego przypadku, przy czym ze względu na bezpieczeństwo sieci i niezawodność dostaw prawo do ich kształtowania należy do przedsiębiorstwa energetycznego. W przypadku systemu elektroenergetycznego szczegółowe kwestie wydawania warunków technicznych przyłączenia oraz wymagań technicznych stawianych urządzeniom, sieciom i instalacjom podmiotów ubiegających się o przyłączenie reguluje Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. Nr 93, poz. 623 ze zmianami).

W rozpatrywanej przez Sąd sprawie, powód złożył przedsiębiorcy energetycznemu (...) S.A. wniosek o określenie warunków przyłączenia do jego sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej (...) o mocy 4 MW. Przedsiębiorca opierając się na ekspertyzie wykonanej przez Instytut (...) stwierdził, że brak jest możliwości przyłączenia Farmy (...), a skarżoną decyzją stanowisko to podtrzymał Prezes Urzędu. Z treści powyższej ekspertyzy przyłączenie FW (...) do rozdzielni 15 kV w PT Z. spowoduje nie spełnienie warunków dotyczących: zapasu mocy ($-0,65 \text{ MVA} < 0$), stabilności lokalnej ($-32,6 \text{ MVA} < 0$), minimalnej mocy zwarciowej w PCC ($11,13 < 20$), wartości dynamicznej zmiany napięcia podczas zrzutu mocy ($3,33\% > 3\%$). Ponadto jak wynika z ekspertyzy w celu zachowania wymaganego zapasu mocy transformatora po podłączeniu wszystkich planowanych farm wiatrowych należy wykorzystać oba transformatory w stacji GPZ 110/15 kV N. w układzie rezerwy utajonej. W przypadku awaryjnego wyłączenia jednego z nich w skrajnie niekorzystnych warunkach może wystąpić przeciążenie transformatora o 1% jego mocy znamionowej. Nadto rozważono szereg wariantów przebudowy sieci 15 kV mających na celu poprawę warunków przyłączenia sieci FW (...) i wszystkie warianty związane są ze znacznymi kosztami przebudowy sieci. Dalej w Ekspertyzie stwierdzono, że nawet zakładana przebudowa nie zapewni spełnienia warunków technicznych, ponieważ przebudowa układu zasilania PT Z. nie ma wpływu na spełnienie warunku zapasu mocy w GPZ 110/15 kV N. oraz mimo dwukrotnego zwiększenia przekroju oraz czterokrotnego zmniejszenia reaktancji linii zasilających PT Z. po przebudowie linii napowietrznych zasilających PT Z. na linie kablowe o przekroju $240 \text{ mm}^{(2)}$ nie zostanie uzyskana w pełni spełnienie warunku stabilności lokalnej. W Ekspertyzie dokonano także oceny możliwości wyprowadzenia mocy do węzła będącego miejscem przyłączenia. Wyliczenia te wskazały, że przy przyjętych założeniach, przy minimalnym obciążeniu następuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu napięć w punkcie przyłączenia o 10%. Aby zaś uniknąć przeciążenia należy obniżyć nastawę górną (...) w stacji GPZ N. 110/15 kV do wartości 16,0 kV, co nie jest dopuszczalne.

Odnosząc się do przedstawionych przez powoda zarzutów Sąd uznał, że jedyną możliwością uznania, że Ekspertyza stanowiąca podstawę wydania skarżonej decyzji, jest nieprawidłowa, jest dopuszczenie dowodu wnioskowanego przez powoda w postaci opinii biegłego sądowego. W tym celu zobowiązał powoda do wpłaty zaliczki na poczet opinii pod rygorem pominięcia dowodu. Z uwagi na to, że powód zaliczki nie wpłacił, Sąd na podstawie art. 130⁴§5 k.p.c. pominął ten dowód. Tym samym Sąd uznał, że powód nie udowodnił, że istnieją warunki techniczne do przyłączenia do sieci elektroenergetycznej FW (...), a ekspertyza sporządzona przez Politechnikę (...) była nieprawidłowa.

Sąd uznał, że ekspertyza przedstawiona przez zainteresowanego jest prawidłowa, a wnioski z niej wynikające są logiczne i zgodnie z istniejącym stanem faktycznym przedstawiają to w jaki sposób należy zmodernizować sieć zainteresowanego, aby można było dokonać przyłączenia przedmiotowej farmy wiatrowej.

Zdaniem powoda w świetle art. 9c ust. 3 pkt 2 i 3 oraz art. 4 ust. 1 ustawy prawo energetyczne, na przedsiębiorcy energetycznym ciąży obowiązek rozbudowy sieci w celu dokonywania przyłączeń oraz ich utrzymywania w stanie umożliwiającym zaopatrzenie w energię w sposób ciągły i niezawodny. Zdaniem Sądu powyższy obowiązek nie ma związku z rozbudową sieci na potrzeby przyłączenia nowych podmiotów, lecz utrzymania spójności i prawidłowości działania systemu energetycznego. Z przepisów nie wynika jednak, by publicznoprawny obowiązek dbałości o stan sieci przesyłowej i dystrybucyjnej rozciągał się na inwestycje wymuszone przez przyłączenie kolejnych podmiotów. Sąd podziela w całości stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 12.04.2011 roku (sygn. III SK 42/10, publ. LEX nr 898422) i z dnia 11.04.2012 roku (sygn. III SK 33/11, publ. LEX nr 1313685). Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane zapewnić realizację i finansowanie budowy i rozbudowy sieci, w tym na potrzeby przyłączania podmiotów ubiegających się o przyłączenie, na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1-4, 7 i 8 i art. 46 oraz w założeniach lub planach, o których mowa w art. 19 i 20. Bezsprzeczne jest zaś, że budowa Farmy Wiatrowej (...) na lata 2009-2012 nie był ujęty w planie. Powód nie wykazał też, że pozyskiwane przez zainteresowanego środki służyć mają realizacji innych inwestycji niż wynikających z powyższego planu.

Tym samym należy stwierdzić, że brak było technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia farmy wiatrowej (...) do sieci, co zostało w skarżonej decyzji jednoznacznie wykazane. Powód zaś nie wykazał, aby na dzień wyrokowania warunki te uległy zmianie.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia postanowień Dyrektywy 2009/28/WE, Sąd podziela stanowisko pozwanego zaprezentowane w odpowiedzi na pozew. Przepisy Dyrektywy są na tyle ogólne, że nie mogą prowadzić do wykładni przepisów prawa na potrzeby konkretnej sprawy. Z treści zapisów preambuły Dyrektywy nie wynika ogólny obowiązek przyłączenia każdego źródła energii odnawialnej. Przyłączenie może nastąpić jedynie w przypadku spełnienia technicznych i ekonomicznych warunków, a takie w przedmiotowej sprawie nie są spełnione, co wyżej wykazano. Sprzeczną z zasadami Dyrektywy byłoby bowiem obowiązkowe przyłączenie źródła, jeżeli doprowadziłoby to do doprowadzenia całej sieci do stanu, w którym nie mogłaby być prawidłowo użytkowana.

Zupełnie bezzasadny jest zarzut dotyczący braku kompetencji Prezesa do orzekania w zakresie sporu dotyczącego umowy o przyłączenie do sieci, tj. art. 8 ust. 1 prawa energetycznego. Zgodnie z tym przepisem do kompetencji Prezesa URE należy rozstrzygnięcie w sprawach spornych dotyczących między innymi odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci. Ustalona i jednolita linia orzecznicza przyjęta przez Sądy rozstrzygające w sprawach dotyczących kompetencji Prezesa URE (wyrok SN w sprawie I CKN 944/00, wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawach: VI ACa 1142/09, VI ACa 1500/11, VI ACa 1508/11) wskazuje, iż Prezes Urzędu jest władny rozstrzygać w drodze konstytucyjnych decyzji administracyjnych, wyłączenie w sprawach spornych, w których konkretnemu żądaniu wnioskodawcy, odpowiada publicznoprawny obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego, a zatem obowiązek wynikający z ustawowej normy prawnej o charakterze *ius cogens*. Tak więc Prezes URE rozpoznając sprawę bada wszelkie przesłanki, które mają wpływ na ukształtowanie stosunku prawnego mającego połączyć strony konkretnego sporu.

W tym miejscu Sąd pragnie wskazać, że zarzut dotyczący stwierdzenia nieposiadania przez powoda prawidłowego tytułu do nieruchomości jest prawidłowo sformułowany przez powoda, nie może to jednak skutkować uchYLENIEM lub zmianą skarżonej decyzji. Zdaniem Sądu załączony przez powoda dokument spełnia wymogi określone w §7 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 4.05.2007 roku w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego, stanowi bowiem tytuł prawny wynikający ze stosunku zobowiązaniowego, przewidującego uprawnienia do wykonywania robót budowlanych.

Pozostałe zarzuty powoda oparte były na naruszeniu przepisów postępowania administracyjnego przez Prezesa URE. Stwierdzić należy, że ewentualne naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego w toku postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania przed tutejszym Sądem i nie stanowi samoistnej podstawy uchYLENIA decyzji w tym postępowaniu. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna postępowanie sądowe, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie

zarzucanej praktyki. Dlatego wniosek powoda o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji Prezesa URE oparty o naruszenie przez Prezesa w toku postępowania administracyjnego przepisów k.p.a. nie może być w toku niniejszego postępowania uwzględniony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o przepis art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzekł jak na wstępie.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. do kosztów tych zaliczono koszty zastępstwa procesowego zainteresowanego w wysokości po 360 zł określonej w § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

SSO Dariusz Dąbrowski